

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๐

ความสุขให้ใจไม่ยอมมหา

ข้าวที่จะเอาไปทางเวียงจันทน์เราวมกันเป็นน้ำหนัก ๑๐๓,๒๐๐ กิโล คิดเป็น ๑๐๓ ๒ ตัน ไปทั้งที่ให้ได้ของไปมากๆ น้อย ไปทั้งที่ๆ ก็ให้เป็นทีระลึกแก่บรรดาพี่น้องชาวเวียงจันทน์ชาวลาว ที่เราถามนี้เพื่อจะมาทดสอบดู หากว่ายังขาดเหลือเท่าไรที่เราต้องการนะ ถ้าขาดเหลืออะไรเราจะให้เพิ่มอีก รถเราจะว่าจะไปสักกี่คันถึงจะพอ (รถสิบล้อบรรทุกของ ๑๑ คัน มากที่สุดเท่าที่เคยไปแจกครับ) ไปวันที่ ๒๓ ไม่ค้างนะ (ไม่ค้างครับ คราวนี้เอาของไปแจกเฉยๆ คราวหน้าไปรับผ้าป่าและเทศน์จึงค้างครับ) เป็นความมุ่งหมายของทางประเทศลาวทั่วประเทศ เขามาแสดงน้ำใจยินดีต่อเราที่ไปสงเคราะห์เขา ไปคราวหน้าคงจะได้ค้าง เขาหนักแน่นมากที่ควรจะค้างให้เขา เราถามถึงที่พักที่อยู่อะไรๆ เขาบอกว่ามี วังนั้น

ที่เราทำนี้เพื่อให้โลกได้คิดบ้าง เราไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์ติดต่อกันเพียงเท่านั้น เรายังคิดหัวใจของโลกให้ประสานเข้ามาหาด้วยการเสียสละ ผู้ใหญ่เสียสละต่อผู้น้อย อาศัยซึ่งกันและกัน โลกนี้จะเย็นมาก ถ้าธรรมเข้าตรงไหนโลกนี้จะเย็นๆ เราคิดไปหมด โลกทั้งโลกเห็นแก่ตัว กว้านเข้ามาๆ มันจิ้งร้อนซิ อะไรจะเป็นความสนิทสนมยิ่งกว่าการเสียสละมีน้ำใจต่อกัน อันนี้สำคัญมากความมีน้ำใจต่อกัน

เรายังไม่ลืมหมาตัวนี้เป็นหมาที่ทำให้เราคิดไม่ลืมจนกระทั่งทุกวันนี้ ไปพะเยา จะไปเชียงใหม่ อาจารย์หม่ออวยเป็นหัวหน้าคณะฝ่ายฆราวาส ไปก็ไปเห็นหมาตัวหนึ่งมาเที่ยวป่วนเปื้อนอยู่ตามนี้ เดินไปเดินมา มันหากิน เราก็สะกิดอาจารย์หม่ออวย นี่เห็นไหมหมาตัวนี้มันหิว เราทั้งหมดที่มานี้อ้อมเต็มพุง หมาตัวนี้กำลังหิว ให้ไปร้านขายข้าวแกงเอามาให้พอ เอาห่อใหญ่ๆ นะ พออาจารย์หม่ออวยทราบแล้วบึ้งเลย ฟาดมาห่อเท่านี้ พอวางก็กลงไป เอา กิน มันเห็นกองข้าวใหญ่ๆ มันมองดูหน้าเรา นี่ที่มันสำคัญมาก พอเอาของวางลงไปมันดู แทนที่มันจะปุบปับกิน มันไม่กินทีเดียว มันมองดูนี้แล้วแหงนมองหน้าเรา เอา ภูเขาให้มันกินนั่นแหละ มันก็กิน

กินก็กินไม่หมด กินแล้วไปโน้นแล้วกลับมาดูอีก กินไม่ได้มันเต็มท้องแล้ว ไปโน้นไปนี้ไปที่ไหนก็ไม่เหมือนทางนี้ เดียวกลับมาอีกมาดูอีก เลยติดใจเรา นี่ละหมามันรู้จักผู้ให้มัน ที่นี้รู้สึกมันสนิทไปหมดกับคนของเราเพราะข้าวนี้ละ ไปเชียงใหม่ละคราวนั้น ไปกันเยอะ ฝ่ายฆราวาสก็อาจารย์หม่ออวยเป็นหัวหน้า อันนี้ก็แบบถึงไหนถึงกัน อาจารย์หม่ออวย ไปเชียงใหม่แล้วไปทางไหนบ้างก็ไม่รู้เราลืมๆ เสีย แต่ไปมากคนมาก รถไปเสียที่พะเยา ก็ไปจอดแก้ที่นั่น แก่ไซรด์ นั่นละหมาได้กินข้าว

ชนข้าวมคงจะหมดวันนี้ละมั้ง เราก็ก้าวฝนจะตก เขาเอาผ้าไปคลุม เราไปแต่เข้าไปดู เห็นเขาคลุมผ้าไว้หมดเรียบริ้อย ฝนตกก็ไม่เสียหายมาก เราไปตั้งแต่เช้าเลย พอสว่างออกไปดู ข้าวยังขนไม่หมด ยังเยอะอยู่ วันนี้จะหมดหรือไม่หมด เขาจะเอาทั้งกลางคืนด้วย เมื่อคืนนี้เขาก็กเอา จุดไฟสว่างจ้าหมด ก็ทุ่มเขาหยุด เราไม่ได้ออกไปดู แต่เมื่อเข้าไปตั้งแต่เช้า ข้าวยังเยอะอยู่ คิดว่าเขาจะเอาให้หมดวันนี้ ที่ชนข้าวมไปนี่ก็เป็นน้ำใจของพี่น้องชาวไทยเราที่จะช่วย เหล่านี้เอาไปช่วยโลกนะ ข้าวมทั้งหมดเอาไปช่วยโลกทั้งนั้น เราไม่เอาอะไร เราทำเพื่อประโยชน์แก่โลก

ทำให้เต็มเหนียวเสีย ไปไหนไม่อดอยาก คนจิตใจมีเมตตา มีใจกว้างขวางมีใจเสียสละไปไหนไม่อดขาดแคลน ไปไหนไม่ตาย ถ้าคนคับแคบตีบตันไปไหนเจ้าของปิดทางตัวเองๆ เวลาไปเกิดในภพใดก็ปิดทางตนเอง ที่จะสมบูรณ์พูนผลเหมือนเขาไม่มีละ แต่ผู้ที่ทำบุญให้ทานนักเสียสละนี้ไปที่ไหนเบิกออกๆ ต่างกัน เพราะฉะนั้นแม้แต่ทางที่ดีสวรรค์ก็ยังมีหลายชั้น ชั้นที่หนึ่งนี้สำหรับผู้มีความดีทั้งหลายครบแก่ชั้นนี้ ผู้เพิ่มขึ้นไปอีกครบแก่ชั้นนั้น ผู้มีบุญมากยิ่งขึ้นกว่านั้นเพิ่มขึ้นไปชั้นนั้นๆ ถึงสวรรค์ ๖ ชั้น ตามความดีงามของผู้ได้สร้างไว้ ครบแก่สวรรค์ชั้นใดก็ไปตามกรรมของตน เสวยกรรมอยู่นั้น จากนั้นก็พรหมโลก ๑๖ ชั้นเหมือนกัน

นิพพานเป็นขั้นสุดท้าย ถึงนิพพานแล้วก็สมบูรณ์แบบเต็มที่ ไม่มีอะไรบกพร่อง เรียกว่าผู้ถึงนิพพานแล้วเที่ยง เต็มสมบูรณ์แบบ ท่านเป็นชั้นๆ ชั้นนิพพานเป็นชั้นที่พอพ้นแล้วจาก อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ความเปลี่ยนแปลงไม่มี ตรงแนว ถึงนั้นสมบูรณ์แบบเป็นชั้นๆ นรกก็เหมือนกัน นรกหลุมนั้นหลุมนี้ ๒๕ หลุม หลุมลึกที่สุดคือ อเวจีมหา นรก อันนี้เรียกว่าทุกข์สุดยอดเลย ชั่วฟ้าแมบฟ้าแลบ ได้รับความสุขขณะฟ้าแลบไม่มีในนรกหลุมนี้ ตกก็นานอีก นั่น กรรมมันต่างกัน

ในกรรมของประเภทที่จะไปตกนรกหลุมลึกๆ นานๆ ทุกข์มากๆ นี้ ก็มีอนันตริยกรรม ๕ เป็นกรรมหนักมากที่สุด ถ้าพอมีสติอยู่แล้วให้หักห้ามตัวเองทันที อย่าให้มันติดดินไปตามนรกหลุมนี้ ด้วยการกระทำกรรมที่หนักมากประเภทเดียวกัน คือฆ่ามารดา ๑ ฆ่าบิดา ๑ ฆ่าพระอรหันต์ ๑ ทำร้ายพระพุทธเจ้าแม้ไม่ตาย ๑ ยุยงให้สงฆ์ที่มีความพร้อมเพรียงสามัคคีกันแตกจากกันเป็นสังฆเภท ๑ นี่ละกรรม ๕ อย่างตกนรกหลุมนี้ ไม่ไปที่ไหนไปนี้ กรรม ๕ อย่าง อนันตริยกรรม

อนันตริยกรรมหมายถึงว่า กรรมที่มีความทุกข์หนักมากตลอดไปเลย จะมีความสุขมาแทรกชั่วฟ้าแลบไม่มี ฟ้าแลบเรียกว่าได้รับความสุขขณะนั้นไม่มีในนรกหลุมนี้ ท่านบอกเป็นชั้นๆ ถัดนั้นขึ้นมาๆ เป็นนรก ๒๕ หลุม จากนั้นก็มาเป็นเปรต ยังไม่ได้ขึ้นเป็นมนุษย์ได้นะ ยังมาเป็นเปรตเป็นผีอีกอยู่นั้น ให้พากันระมัดระวัง คำพูดเหล่านี้เป็น

คำพูดของศาสตราจารย์เอก ไม่ใช่ผู้มีดีหนาสาโหดมาสอนพวกเรา คำสอนของ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์เป็นสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วทุกอย่างๆ ไม่มีจะ เปลี่ยนแปลงอย่างอื่นอย่างใดให้เห็นีธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้วนี้ไปได้เลย ถูกต้องทุก อย่าง เราตาบอดอย่าอวดดีนะ ส่วนมากคนตาบอดมักอวดดี คนตาดีเขาไม่โอ้อวด พอเหลือได้เขาเหลือไปๆ แต่คนตาบอดนี้โดนเอาๆ เพราะอวดดีซิ มันไม่ตีมันเจอแต่ชั่ว อวดชั่ว เข้าใจ เอาละให้พร...

(ไม่ทราบว่าคุณแม่ครูจารย์จะอนุญาตให้มาปฏิบัติที่นี่ได้ไหมเจ้าคะ มาจากวัด ป่าสาวันเจ้าคะ) นี่มันก็เต็มอยู่ตลอด ไม่ทราบว่ามีที่พักที่ไหนบ้าง ไปดูเอาเถอะที่ไหน พอพักได้ เรื่องเก้าอี้เก้าอี้ย่าเอามานะ ฟาดเข้าป่าให้หมด หาตั้งแต่ความสุขให้ ร่างกาย จะหาความสุขให้ใจมันไม่ยอมมหาพวกนี้ ไปที่ไหนมีเก้าอี้เก้าอี้ย่าเต็มไปหมดใน นั้น เราไปเราอยากจับฟาดเข้าป่าหรือฟาดใส่หัวคนก็ได้ หาตั้งแต่ความสุข อะไรเอา เรื่องร่างกายออกหน้าๆ ทางใจทุกข์จะเป็นจะตายมันไม่คิดนะ

เห็นไหมเพียงศีล ๘ ท่านบอกไว้แล้ว อัจจาสยณ มหาสยนา เวรมณี ลิกฺขปาถ สมาทียามิ ไม่ให้นอนให้นั่งในที่นั่งที่นอนอันสูงใหญ่.ภายในยึดด้วยนุ่นด้วยสำลี ฟังซิ คือไม่ให้เอาความสุขทางร่างกาย ให้เอาความสุขทางจิตใจ ด้วยการทรมานร่างกายที่มัน แข็งหน้าแข็งหลังอยู่ตลอด ท่านจึงว่า อัจจาสยณ มหาสยนา ไม่ให้นั่งให้นอนในที่นั่งที่ นอนอันสูงและใหญ่ ภายในยึดด้วยนุ่นและสำลี มันสบายมากไปร่างกาย อะไรหาแต่ ความสุขให้กาย ความสุขให้ใจไม่ยอมมหา นี่ละข้างในเก้าอี้เก้าอี้ย่าอะไรมันชนเข้ามา อย่า เอามานะวัดนี้

พระพุทธเจ้าไม่ได้ตรัสรู้ด้วยเก้าอี้ นะ ที่หลับที่นอนฟูกหมอนพระพุทธเจ้าปิด ออกหมด ดูเอา ท่านหาธรรมเข้าสู่ใจ ท่านปิดสิ่งเหล่านี้ออกที่เป็นความสะดวกแก่ ร่างกาย โลกเขานอนตายกองกันอยู่เพราะสิ่งเหล่านี้ละ มันติดสิ่งเหล่านี้ พวกจำเอา เรียนศีลเรียนธรรมมันสนใจศีลธรรมเมื่อไร ท่านสอนพระยังสอนละเอียดมากนะ การ หลับนอนพอบรรเทาขั้นที่ท่านว่า ไม่ได้เป็นมรรคเป็นผลเป็นของดีขงดียิ่งกว่าความ พากเพียรเพื่อความพ้นทุกข์ นี่ละพระโอวาทพระพุทธเจ้า เรื่องที่หลับที่นอนที่อยู่ของ ส่วนร่างกายให้พอบรรเทาๆ พอนอนได้เท่านั้นเอาท่านว่า แต่เรื่องจิตใจให้หมุ่นเข้าอย่า ลดละ

เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ส่งเสริมในการบำรุงร่างกาย ด้วยการมีเก้าอี้ที่นอนหมอน มุ้ง ฟูกหมอน มันเป็นเรื่องกิเลสทั้งหมด หาความสุขให้แต่ร่างกาย ส่วนทางใจไม่มอง ไม่มีใครมองละทางใจ จำได้หรือยังพวกนี้ ไปหาชนเก้าอี้มานะวัดป่าบ้านตาด ฟาดเข้า ป่าหมด ดีไม่ดีฟาดใส่หัวคนเลย มันเก่งกว่าพระพุทธเจ้า ชนเข้ามาเรื่องกิเลส หาบเข้า

มาทำกรรม ท่านปฏิบัติกันอยู่ เห็นไหมเขียนไว้ “ที่นี่เป็นวัด เป็นสถานที่ภาวนาเพื่อความสงบใจ ไม่มีกิจจำเป็นไม่ควรมาเที่ยวเพื่อนพ้อง” เขียนไว้เช่นนั้นเห็นไหม เราไม่ได้เห็นสิ่งของเงินทองฐานะสูงต่ำอะไรเลิศยิ่งกว่าธรรม พระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น นี่เอาธรรมพระพุทธเจ้ามาสอน อย่าหาสิ่งเหล่านี้มาอวดธรรมนะ สิ่งเหล่านี้เป็นมูตรเป็นคูลทั้งนั้น เทียบกับธรรมแล้ว อย่าพากันเป็นบ้า

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*